

gennem mange Aar den selvskrevne Ordstyrer og Leve-Udbringer ved alle Møder paa Egnen. Den anden, som bar en Lygte i en Snor, var Pastor Johannes Gaardbo. Han kom fra et Sygebesøg hos en fattig Familje, der boede i en Rønne langt ude i Overdrevet.

De to Mænd havde ikke talt længe med hinanden, før de kom ind paa den Begivenhed, som alle i Landet for Tiden talte om: Enslevs Brud med sit Parti og hans aabne Krigserklæring til Kirken.

Jørgen Mosegaard ytrede sig om Sagen med sin sædvanlige vidtløftige Forsigtighed. Hver Gang han tog Cigaren af Munden, udrullede han i Sangtone en Række langstrakte Talemaader, der hverken sagde Ja eller Nej. Han var en Mand med Fynboens aabne Favn. Ikke med sin gode Vilje udelukkede han nogen fra sit Venskab. Det var netop denne omfattende Næstekærlighed, han skyldte sine mange høje Tillidsposter.

„Nu faar vi jo se, hvordan det altsammen vil og maa og skal udvikle sig. For det er jo saadan, at det snart maa blive aabenbaret, hvad der i det hele og store er Enslevs sande Hensigt. Der maa jo snart komme en Klaring paa Situationen. Det mener jeg for min Del bestemt.“

„Jeg synes ellers ikke, at hans Hensigt er til at tage fejl af,“ svarede Præsten. „Saa længe hans Hoved er oven Mulde, skal der ikke gælde anden Lov her i Landet end hans Vilje. Han taaler ingen over sig og ingen ved Siden af sig. Ikke en Gang Vorherre selv.“

„Naa, naa, Gaardbo — naa, naa! Lad os vare os for